Dok svi istinski ljubitelji klasičnog heavy metal zvuka očekuju nasljednika odličnog "Holy" albuma, leader banda U.D.O. i danas nepostojećih legendi Accept, Udo Dirkschneider, udlučio je za zagrijavanje ponuditi još jednu live retrospektivu svoje duge karijere: "Live From Russia". Istina, Accept je već izdao bezbroj live albuma, no ne bi li bilo i pomalo nepravedno da u toj verziji budemo uskraćeni za sve one genijalne trenutke koje je Udo kroz ukupno sedam studijskih uradaka dosegnuo sa svojim drugim bandom? O toj, kao i o mnogim drugim aktualnim temama više je rekao 'metal maniac mastermind' - Udo Dirkschneider.

Udo, čuo sam da si nedavno imao određenih zdravstvenih problema zbog kojih si završio u bolnici.
Da, to je točno. Međutim, nije bilo ništa opasno, imao sam problema sa živcima. Proveo sam jednu noć u bolnici i sada je sve u redu.
Doista mi je drago čuti tu dobru vijest. Mnoge su heavy metal glazbenike baš bolesti udaljile od bine, stoga veseli podatak da ti nisi povećao taj neslavni broj!
Hvala ti!
Nema na čemu. Eto, band U.D.O. ovih dana objavljuje svoj prvi live album, pa bih te zamolio da mi kažeš nekoliko osnovnih podataka o njemu.
Kao što možeš zaključiti po naslovu, on je kompletno snimljen u Rusiji, gdje smo prije toga već odsvirali dvije turneje. Kada smo odlučili prihvatiti se snimanja live albuma, zaključili smo da Rusija nudi najbolje mogućnosti. Ruski fanovi se ne razlikuju previše od ostalih, međutim uvijek su u stanju stvoriti jednu posebnu atmosferu. Kada ćeš čuti album, vidjet ćeš o čemu govorim. Pjesme koje se nalaze na "Live From Russia" rezultat su glasovanja fanova na našoj oficijalnoj web stranici www.udo-online.de. Upitali smo ljude koje su im stvari najdraže i dobili mnogo zanimljivih prijedloga: "Run If You Can", "Midnight Highway" itd. Najveće iznenađenje bili su glasovi za "Like A Loaded Gun" sa Acceptovog "Death Row" albuma. Zatim, bile su tu i neke pjesme sa "Russian Roulette". Po našem mišljenju, veoma bitno za ovaj album bilo je uključivanje nekih stvari koje nikada nisu našle svoje mjesto na nekom od live albuma. Fanovi su odabrali i mnogo drugih Accept klasika kao što su "Balls To The Wall", "Metal Heart", "Princess Of The Dawn", "Restless And Wild", "Son Of A Bitch"... Accept je već izdao tri live albuma i sve te pjesme možeš čuti već tri puta u svojoj live verziji. Zato je bilo najvažnije da objavimo live verzije nekih stvari po prvi put.
Spominješ samo Acceptove klasike, no ime banda je u ovom slučaju U.D.O.!
(smijeh) Naravno, uključili smo i sve najbolje trenutke U.D.O.-a. Sa svakog albuma tu je po nekoliko pjesama. Primjerice, 'They Want War' i 'In The Darkness' sa "Animal House", zatim 'Break The Rules' sa "Mean Machine", 'Heart Of Gold' i 'Living On A Frontline' iz "Faceless World"' ere, 'Metal Eater' sa "Timebomb", 'Independence Day' s albuma "Solid", sa "No Limits" istoimena stvar. Zadnji studijski album "Holy" također je zastupljen s nekoliko pjesama. Dakle, "Live From Russia" sastoji se od velikog broja hitova i Accepta i banda U.D.O. u formatu dvostrukog CD-a koji traje više od dva i pol sata. Do sada su svi zadovoljni njime, recenzije i reakcije su odlične u svim dijelovima svijeta.
Ubrzo možemo očekivati i novi studijski album, zar ne?
Točno, novi studijski album je upravo u fazi snimanja i trebao bi izaći početkom ožujka iduće godine.
Pretpostavljam da će i on biti još jedan dokaz kako je band U.D.O. u biti nastavak Accepta. Mogu li se tako izraziti?
Definitivno! U.D.O. doista nastavlja tamo gdje je Accept stao 1996. godine. Svi su mišljenja da smo već i našem prethodnom studijskom albumu "Holy" umjesto imena U.D.O. mogli staviti ime Accept. Taj "acceptovski" stil je ono što mi želimo, takva glazba nam je svima najdraža i mi je kao takvu najbolje izvodimo. Dakle, razočarat ćemo sve one koji od nas očekuju velike promjene, nešto potpuno novo. Mi ne možemo izmisliti kotač! (smijeh) Mislim, očito je da ćemo i ubuduće ostati vjerni svojim korijenima. Recimo da će novi album biti nešto između Acceptovih albuma "Breaker", "Restless And Wild" i "Balls To The Wall". Ono što smo do sada snimili zvuči odlično. Naravno, sound na albumu odlikovat će se nešto modernijim prizvukom, ali stil će uvijek ostati isti. Aranžmani pjesama su veoma interesantni, u tom smo segmentu uvijek težili ka nečemu novom i drugačijem. Znam mnogo bandova koji su se promijenili onda kada je metal izgubio na popularnosti. Smatrali su da treba postati moderan tako da promijene stil glazbe. To je sasvim sigurno bio pogrešan korak. Takvi bandovi danas više ne postoje ili ih više nema u centru zbivanja. Nas ne zabrinjava koliko je metal popularan, zadržali smo svoj stil, a to je upravo ono što fanovi očekuju od nas.
Smatraš li i Judas Priest "žrtvama" modernizacije i blage promjene stila?
Pa, nisam baš konkretno mislio na njih, no moglo bi se reći da jesu "žrtve". Mnogo mi se više sviđa album Roba Halforda, to je za mene pravi Judas Priest! Ne znam, novi Priest album...očekivao sam mnogo više od njega. "Demolition" je ispao previše eksperimentalan.
U redu, pustimo Judase na miru. Što se vas tiče, primjećujem da je suradnja s Nuclear Blastom stvar prošlosti.
Točno, raskinuli smo ugovor s Nuclear Blastom. Inače, albume banda U.D.O. objavljuje Breaker Records, moj label, dok je za distribuciju i promociju zadužen SPV.
Oformiti vlastitu diskografsku kuću je jedna prilično zanimljiva ideja za iskusnog glazbenika. Kako to da si odlučio preuzeti i jedan takav rizik?
Ideja je nastala onda dok smo još ugovorom bili vezani za GUN Records. Nisam niti najmanje bio zadovoljan njima. Tada sam pomislio: "OK, što sada mogu učiniti? Naći bolji ugovor, ubrzo se ponovo suočiti sa sličnim problemima ili pokrenuti svoj vlastiti label?". Da budem potpuno iskren, ta se želja kod mene još odavno pojavila, a trenutak je očito bio najbolji. U samom početku Breaker Recordsa U.D.O. je bio jedini band. No, ubrzo se vijest o tome kako Udo Dirkschneider posjeduje vlastitu diskografsku kuću naglo proširila. Javilo mi se mnogo bandova, no prvi s kojim sam potpisao bio je Vanize, band mog brata kojemu sam želio pomoći koliko god sam mogao. S vremenom su nam došli i White Skull, Cyberia, Rough Silk, Double Action itd. Kuća je postala mnogo veća, međutim ne želim raditi s previše bandova. Recimo da mi je deset solidnih sastava sasvim dovoljno.
Kada si već spomenuo Vanize, mislim da je i više nego očito tko je tvom bratu najveći uzor, zar ne?
Slažem se. (smijeh) Meni je isto bilo jako interesantno prvi put čuti Petera. On doista ima potpuno isti glas i način pjevanja poput mene, a i

DISKOGRAFIJA UDO

1988 - Animal House
1989 - Mean Machine
1990 - Faceless World
1991 - Timebomb
1997 - Solid
1998 - No Limits
1999 - Holy
2001 - Live From Russia

muzičko usmjerenje Vanizea je također tu negdje. No, nije mu bilo lako, uvijek je bio samo mlađi brat Ude Dirkschneidera. Takva situacija ponekad zna biti užasno teška.

Ipak, mislim da je situacija u kojoj se našao Stefan Kaufmann, nekada bubnjar Accepta, sada gitarist U.D.O.-a, bila mnogo teža. Sreća što je čovjek svestrani glazbenik i što se i za njega našlo mjesta u postavi tvog banda.

Da, ja sam uvijek znao da je on, osim što je odličan bubnjar istovremeno i sjajan gitarist! Vidiš, Stefan je u biti karijeru glazbenika započeo kao gitarist, tek se kasnije u Acceptu potpuno posvetio bubnjevima. Kada je nakon "Death Row" albuma bilo očito da zbog svojih zdravstvenih poteškoća s leđima on permanentno mora odložiti svoje bubnjarske palice, ja sam predložio da dovedemo novog bubnjara i da tako Stefan može svirati drugu gitaru. Ipak, Wolf Hoffmann (gitarist Accepta - op.a.) nije bio ushićen zbog tog prijedloga i Accept je do kraja svog postojanja djelovao s jednim gitaristom. Nakon drugog raspada banda 1996. godine, odlučio sam da još nije pravo vrijeme za povlačenje iz svijeta glazbe. Uslijedio je U.D.O. reunion, a prvi čovjek kojega sam pozvao bio je upravo Stefan, koji je poziv prihvatio s velikim zadovoljstvom.

Osim vas dvojice i bassista Fitty Wienholda, u bandu su odnedavno i dvojica Švicaraca: gitarist Igor Gianola i bubnjar Lorenzo Milani.

Da, Igor je prije toga svirao u danas velikom švicarskom hard rock/metal bendu Gotthard, a Lorenzo je bio prilično nepoznat bubnjar kojega je baš Igor predložio. Lorenzo je bio više-manje samo studijski glazbenik bez banda. Kada je došao kod nas, svi smo bili oduševljeni zbog toga, ustanovili smo da se radi o doista perfektnom bubnjaru!

Dobro, sada bih te upitao još nekoliko stvari vezanih za Accept. Što misliš o "Tribute To Accept" kompilacijama i verzijama bandova kojima ste bili jedan od najvećih uzora? Uostalom, i ti se sam pojavljuješ kao jedan od izvođača.

Na Vol. I zajedno s HammerFall pjevam stvar 'Head Over Heels', oni su mi jako dobri prijatelji. Sada je izašao i Vol. II na kojemu se nalazi i jedna stvar u interpretaciji U.D.O.-a! (smijeh) Obradili smo pjesmu "X-T-C" sa "Eat The Heat" albuma. Znam da je to neobična zamisao, no "Eat The Heat" je jedini Accept CD na kojemu nisam sudjelovao. Uvijek sam želio pjevati tu stvar koju sam čuo još u njenom demo obliku. Eto, ispalo je da sam snimio tribute za vlastiti band! (smijeh) Što se ostalih bandova tiče...bio sam jako radoznao kada su u pitanju bili oni koji će se pojaviti na kompilacijama. Jako je zanimljivo čuti kako oni zvuče, a i čini te ponosnim što su svi veliki fanovi Accepta.

Mene bi sada zanimalo što ti doista misliš o spomenutom "Eat The Heat" albumu.

"Eat The Heat" je bio moment kada je Accept pokušao uplivati u mnogo komercijalnije vode. Željeli su napraviti veliki proboj na američko tržište na način da snime materijal koji će biti pogodan za radio stanice. Dugačka je to priča na kraju koje je mnogo toga završilo s negativnim ishodom. Na njih su utjecali i neki "biznismeni" koji su podržavali Davida Reecea, tada novog pjevača: "Hey, s Udovim vokalom pjesme ti se ne mogu dobiti pristojnu radijsku pozornost!". Sve je bilo fokusirano samo na SAD i radio. Sjećam se snimanja tog albuma, boravili smo u istom studiju! Ja sam bio u studiju broj 1, oni u onom s brojem 3! Bilo mi je interesantno vidjeti kako napreduje taj novi album. Mogu ti reći da je na početku doista bio nevjerojatno komercijalnog prizvuka. Sve je djelovalo dosta konfuzno, pa su se srećom kasnije malo više približili stilu prijašnjeg Accepta. Mislim da je većina pjesama ispala odlično, međutim mogli su mnogo bolje proći s izborom pjevača.

Vaši stari fanovi također nisu baš najsretnije prihvatili Davida i novi zvuk, te je "Eat The Heat" doživio pravi fijasko, zar ne?

Točno. Album se užasno prodavao, samo šest tjedana od početka turneje band se po prvi put raspao. Dobili su definitivnu potvrdu da su u nečemu pogriješili. Nakon tog raspada, Stefan Kaufmann producirao je U.D.O. albume "Faceless World" i "Timebomb".

Po mom mišljenju, "Faceless World" je karakterizirao više "acceptovski" zvuk nego "Eat The Heat", tako da si zapravo njime pokazao kako bi trebao zvučati Accept s nešto malo klavijatura. Slažeš li se?

Svakako! "Faceless World" je jedan od mojih omiljenih albuma. Istina, on je ispao nešto malo drukčiji. Po prvi smo put upotrijebili klavijature, eksperimentirali smo sa zborovima, harmonijama... "Faceless World" je jedan izrazito melodičan heavy metal album.

Danas, kada pogledaš na čitavu svoju karijeru, koji se trenuci tebi osobno čine najboljima, tj. koji su ti nekako najupečatljiviji?

Meni je definitivno najdraže razdoblje od izlaska trećeg Accept albuma "Breaker" pa do 1986. godine i "Russian Roulette". Ostalo mi je mnogo predivnih uspomena iz tog perioda: odlične turneje, fenomenalna prodaja albuma... S U.D.O. najbolje je uslijedilo nakon drugog albuma "Mean Machine" kada smo svirali s Ozzy Osbourneom, pa kasnije kada smo nastupali s Guns N' Roses u SAD-u. Nakon drugog raspada Accepta 1996. godine i novog početka U.D.O. banda bilo nam je jako teško. Svi su smatrali kako ćemo objaviti samo jedan album nakon kojega će se Accept ponovo oformiti. Zato za album "Solid" nitko nije bio pretjerano zainteresiran. Srećom, "Holy" nas je vratio u sam vrh. Ja sada ponovo uživam u snimanju glazbe i koncertima. Gotovo da je isti osjećaj kao u osamdesetima kada sam bio član Accepta. Mi već sada imamo pripremljenu novu turneju nakon što izađe novi album. Ona će biti jako jako dugačka...ponovo! (smijeh)

Osim nove turneje i albuma čuo sam da u planu imate i objavljivanje jednog DVD izdanja. Je li to istina?

Točno, nadam se da ćemo ubrzo imati dovoljno vremena posvetiti se i tome. Namjeravamo ga objaviti u svibnju iduće godine.

Evo, da se pred kraj malo odmaknemo od glazbe. Zanimalo bi me kakav je Udo Dirkschneider u običnom životu, odnosno onda kada nije zvijezda heavy metal pravca?

Nastojim biti normalna, obična osoba. Kada ne radim u svojoj izdavačkoj kući ili sa svojim bandom, najviše vremena provodim s obitelji, ženom i djecom...i to bi bilo to!

Jesi li možda primijetio kakav glazbeni potencijal kod svoje djece? Kakve su šanse da ona jednog dana krenu očevim stazama slave?

Nikakve! (smijeh) Imam dvoje djece, kćer je trinaestogodišnjakinja koju ne zanima heavy metal. Veliki je fan rap/hip hop/pop muzike. Sin mi ima samo osam godina. Ne znam, vidjet ćemo. Možda se kod njega kasnije razvije određeni interes, ali za sada je prerano za davanje bilo kakvih procjena! (smijeh)

Doista mi je čudno što ti kćer ne podnosi glazbu u kojoj se njen otac pokazao jednim od najvećih uopće. Kako je to moguće?

Vjeruj mi, ni meni nije jasno! (smijeh) No moram priznati da je i meni ponekad zabavno poslušati njezine CD-e. Uvijek sam volio čuti i modernu glazbu. Kod kuće nikada ne slušam heavy metal, pogotovo sada kada na adresu Breaker Recordsa dolaze tone demo snimaka. Ponekad je dobro pobjeći od heavy metala, ali to ne vrijedi onda kada netko poput Ozzy Osbournea ili Iron Maidena objavi novi album!

Vrijeme za naš razgovor je polako iscurilo. Udo, za kraj mi još samo ostaje da ti zahvalim, kako na ovom interviewu, tako i na svim genijalnim pjesmama i albumima u protekle dvadeset dvije godine!

Hvala tebi i svim hrvatskim fanovima na podršci! Uvijek smo znali da u Hrvatskoj postoji veliki broj ljubitelja Accept/U.D.O. glazbe, ali na žalost nikada nismo svirali kod vas. Zato ćemo se potruditi da sljedeća turneja obuhvati i vaš dio Europe!